

τελούσιν εἰς σωτηρίαν. Πίστευε μόνον ὅτι εἶναι, καὶ μὴ ἐρεῦνα τοῦ εἶναι, καὶ πιστεύων φοβοῦ, καὶ φεύγε τὸ ἐν, ἔλπιζε δὲ καὶ κυνήγα τὸ ἄλλο. Οὕτω πίστευε, καὶ σ ω θ ῆ σ η .

Ο ΕΝ ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΑΠΟΘΑΝΩΝ ΔΗΣΤΗΣ.

ΑΠὸ κτίσεως κόσμου δὲν παρέστη θέαμα εἰς τὴν ὑψήλιον, ὅμοιον τῆς σταυρώσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἡ γῆ ἐσειέθη, σκότος ἐγένετο ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἀπὸ τῆς ἕκτης μέχρι τῆς ἐνάτης ὥρας, καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο ἀπὸ ἀνωθεν ἕως κάτω.

Ὁ διὰ σταυρώσεως θάνατος εἶναι εἰς τῶν μᾶλλον ὀδυνηρῶν, ἀφ' ὅσους ἡ σκληρότης τοῦ ἀνθρώπου ἐπενόησε· φρίττομεν δικαίως, καὶ ὅταν ὁ μέγιστος τῶν κακούργων πάσχη τοιοῦτοτρόπως· ἀλλὰ πόσω δικαιότερον, ὅταν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τὸ μόνον ἀθῶον ἐπὶ γῆς ὄν, καταδικάζεται εἰς τοιαύτην ποινήν! Οἱ ἄγριοι καὶ ἀηγεῖς στρατιῶται ἐπέβαλον εἰς αὐτὸν τὰς χεῖρας, καὶ τὸν ἐγύμνωσαν! Naί, ὁ τοὺς ἀνθρώπους περιβάλλον με ἱμάτια, τὰ κτήνη με δέρματα, τοὺς ἰχθύς με λεπίδας καὶ ὄστρακα, τὴν γῆν με ἄνθη, καὶ τὸν οὐρανὸν με ἥλιον σελήνην καὶ ἀστέρας, ἐγυμνώθη, καὶ ἐξετέθη εἰς τὰ ἐμπαικτικὰ καὶ περιφρονητικὰ βλέμματα τῶν ἐχθρῶν του. Καὶ διὰ τί ἄρα γε ὑπέκυψεν εἰς τὰ δεινὰ ταῦτα; Δῆλον ὅτι ἐλογίσθη ὡς ἔνοχος καὶ ἐγυμνώθη αὐτός, διὰ νὰ ἐνδυθῶμεν ἡμεῖς με τὰ ἱμάτια τῆς δικαιοσύνης του, καὶ νὰ εὐπρεπισθῶμεν με ἀθωότητα καὶ καλλονήν, καθὼς καὶ δι' ἡμᾶς ἐπτώχευσε πλούσιος ὢν, ἵνα ἡμεῖς τῆ ἐκείνου πτωχεῖα πλουτήσωμεν.

Πρὸς περισσοτέραν ἀτιμίαν συνεσταυρώθησαν μετ' αὐτοῦ δύο λησταί, εἷς ἐκ δεξιῶν, καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἐφάνερωσε τὸ ἄπειρον ἔλεός του, σωτηρίαν ἐπιδαφιεύσας εἰς τὸν ἕνα ἐκ τῶν δύο ληστῶν, πρὸς παραμυθίαν καὶ ἐλπίδα πολλῶν μυριάδων τῆς ἀνθρωπότητος. Τὴν μετάνοιαν καὶ σωτηρίαν τοῦ ψυχορραγοῦντος ληστοῦ συνώδευσαν ἀληθῶς πολλὰ θαυμάσια. Ὁ Αὐτρωτῆς τοῦ κόσμου ἀποθνήσκων ἐν ἀρρώτῳ ἀγωνία, ἀπῆλλαξεν αὐτὸν, καίτοι δεινῶν ἐγκλημάτων ἔνοχον, τοῦ αἰωνίου θανάτου. « Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, » ἐξεφώνησεν ὁ ἐσταυρωμένος ληστής. Πόσον ἰσχυρὰ πίστις! ὁποῖοι λόγοι ἀπὸ στόμα ληστοῦ! Βλέπει τὸν Χριστὸν ἐπὶ ξύλου κρεμάμενον, καὶ ὅμως ὀνομάζει αὐτὸν Κύριον· βλέπει αὐτὸν ἀποθνήσκοντα, καὶ ὅμως ἀναφέρει τὴν βασιλείαν του· αἰσθάνεται περὶ ἑαυτοῦ ὅτι πνέει τὰ λοιόθια, καὶ ὅμως δέεται νὰ ἐνθυμηθῇ αὐτὸν ὁ Χριστός. Διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς πίστεως θεωρεῖ ἐπέκεινα τοῦ σταυροῦ, ἐπέκεινα τῆς σωματικῆς διαλύ-

σεως, καὶ βλέπει ἀόρατον αἰώνιον βασιλείαν. Ἴσως ἐκ τῶν παρευρεθέντων ἑνδεκα μαθητῶν οὐδεὶς εἶχε πίστιν ἀξίαν νὰ παραβληθῇ μετὰ τὴν τοῦ ψυχορραγοῦντος ληστοῦ. Βέβαια ὁ Θεὸς ἐχάρισεν εἰς αὐτὸν ἐν ἀφθονία τὸ δῶρον τῆς πίστεως.

Καὶ ἡ ἀπάντησις δὲ πόσον θαυμαστή! Ὁ ληστής παρεκάλεσε τὸν Χριστὸν νὰ ἐνθυμηθῇ αὐτὸν εἰς μέλλοντά τινα χρόνον· ὁ δὲ Χριστὸς τί ἀποκρίνεται; Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ ὄχι μετὰ ἕντος, μετὰ ἕνα μῆνα, μετὰ μίαν ἡμέραν, ἀλλὰ σήμερον. Ὡ τῆς ἐκπληκτικῆς χάριτος! πόσον δῆλον ὅτι ἐσώθη ὁ ληστής ὄχι ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἔργων, ἀλλὰ διὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς μετανοίας.

Διὰ τί δὲ ὁ μὲν ἐκ τῶν ληστῶν ἐσώθη, ὁ δὲ οὐ; Ἀμφότεροι ἦσαν ἔνοχοι, καὶ ἀμφότεροι ἐσταυρώθησαν, ἄξια ὧν ἐπραξάν ἀπολαμβάνοντες. Ἀλλὰ τοῦ μὲν συνετριβῆ ἡ καρδιά, τοῦ δὲ ἐσκληρύνθη ἐν ἀμετανοήσει. Ὁ μὲν ἀπέθανεν ὁμολογῶν τὰς ἀμαρτίας του, καὶ δεόμενος τοῦ Σωτῆρος· ὁ δὲ καταρώμενος καὶ βλασφημῶν· ὁ μὲν ἤξιώθη τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀνεκαινίσθη κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν διάθεσιν· ὁ δὲ, ἀποτυχῶν ταύτης, ἐχάθη ἐλεεινῶς. « Ζητεῖτε, » εἶπεν ὁ Κύριος ἡμῶν, « καὶ εὐρήσετε· κρούετε, καὶ ἀνοιγησεται ὑμῖν. » ὁ εἷς ἐζήτησε, καὶ εὐρήκη τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ· ἔκρουσε, καὶ ἡ θύρα τοῦ παραδείσου ἀνεώχθη εἰς αὐτόν· ὁ ἄλλος δὲν ἐζήτησε, καὶ δὲν εὐρήκη χάριν· δὲν ἔκρουσε, καὶ ἡ θύρα τοῦ παραδείσου δὲν ἀνεώχθη εἰς αὐτόν.

Ὁ Κύριος ἡμῶν, προσηλωμένος ἐν ἀγωνία ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, προσεδέχθη μ' ὄλον τοῦτο τὸν μετανόησαντα κακούργον· καὶ νῦν δὲ, καθήμενος ἐν ὁδῷ εἰς τὸν ἐπουράνιον θρόνον του, δέχεται προθύμως τοὺς ἐν πίστει καὶ μετανοίᾳ καὶ ἐξομολογήσει προσερχομένους· χθές, σήμερον, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα εἶναι ὁ αὐτός. Ὁ ληστής εἰσῆλθεν εἰς τὸν παράδεισον τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν τῆς ἀποβιώσεώς του· τῆς αὐτῆς δὲ μακαριότητος ἀξιοῦται πᾶς ὁ ἐν μετανοίᾳ ἀποθνήσκων. Πόσον θαυμαστή καὶ πόσον αἰσθηδία ἡ μεταβολὴ τοῦ ληστοῦ! Τὸ πρῶτ' ἦτον υἱὸς ἀπωλείας, ὀδεύων εἰς τὸν ἄδην· πρὸ δὲ τῆς ἐσπέρας εἶχε συγκαταριθμηθῇ μετὰ τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰσέλθει μετὰ τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν παράδεισον. « Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστή ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν. »

ΚΑΙ πᾶν ἀγαθὸν τοῦ κόσμου ἂν ἔχη τις, εἶναι μ' ὄλον τοῦτο ἄλλος, ἂν ἔχη χαμερπῆ, ἀπαίδευτον, ἀσεβῆ νοῦν. Οἱ κῆποι, οἱ ἀγροί, οἱ ἀμπελώνες, οἱ ἐλαιῶνες, ὄλιγον συντείνουν εἰς εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις καταταρρανεῖται ὑπὸ παθῶν. Ὁ δὲ μῆτε ἀγρὸν ἔχων μῆτε κῆπον, πλουτῶν δὲ μόνον ἀπὸ σοφίας, ἀγαθότητος, καὶ ἀλήθειαν, εἶναι καὶ μέγας καὶ εὐδαίμων, μ' ὄλον τὴν πενίαν του.